

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOÚ-04604/24-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a odst. 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatelky, [redacted] dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí České advokátní komory, se sídlem Národní tř. 16, 110 00 Praha 1, ze dne 5. 11. 2024, č. j. 01.35-000064/24-0007, o odmítnutí žádosti o informace ze dne 30. 8. 2024, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se v rozsahu odmítnutí bodu č. 1) žádosti část výroku:** „dle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o SPI a dále dle § 21 odst. 9 písm. b) a § 35b zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen zákon o advokacii)“ **mění takto:** „dle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o SPI“.
- II. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **se rozhodnutí** České advokátní komory ze dne 5. 11. 2024, č. j. 01.35-000064/24-0007, **v rozsahu** odmítnutí bodu č. 2) žádosti **ruší a řízení se zastavuje.**
- III. V souladu s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **se** České advokátní komoře **přikazuje**, aby žadatelce poskytla informace požadované pod bodem č. 2) žádosti, tedy:

„V čj.: S-116/2024-0009 uvádíte: "Tvrzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost nebyla ani jinak zjištěna." Žádáme o informaci, jak přesně Česká advokátní komora jinak (než z vyjádření advokátky) zjišťovala tvrzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost, tedy jaké úkony v tomto smyslu ČAK provedla a s jakými výsledky.“,

a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatelka požádala dne 30. 8. 2024 prostřednictvím datové zprávy Českou advokátní komoru (dále také „povinný subjekt“ nebo „ČAK“) dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí informací v následujícím znění:

„V čj.: S-116/2024-0009 uvádíte:

"V případě Vaší stížnosti jsme měli k dispozici vedle Vámi zaslané stížnosti také podrobné vyjádření advokátky [REDAKCE]..."

1) *Žádáme o zmíněné vyjádření.*

"Tvzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost nebyla ani jinak zjištěna."

2) *Žádáme o informaci jak přesně ČAK jinak (než z vyjádření advokátky) zjišťovala tvrzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost, tedy jaké úkony v tomto smyslu ČAK provedla a s jakými výsledky."*

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt žádost odmítl rozhodnutím ze dne 16. 9. 2024, č. j. 01.35-000064/24-0002, a to s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1, § 2 odst. 5 a § 11 odst. 3 InfZ. Žadatelka podala prostřednictvím datové zprávy proti rozhodnutí povinného subjektu dne 16. 9. 2024 odvolání, jehož vyřízení u Úřadu dne 17. 10. 2024 urgovala. O žadatelčině odvolání Úřad rozhodl dne 21. 10. 2024 pod č. j. UOOU-04604/24-2 tak, že rozhodnutí ČAK ze dne 16. 9. 2024, č. j. 01.35-000064/24-0002, zrušil a věc jí vrátil k novému projednání s tím, že aplikace ustanovení § 2 odst. 5 InfZ byla v daném případě nezákonná a že povinný subjekt by měl znovu posoudit, zda byly naplněny veškeré podmínky pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 3 InfZ, a to nikoliv *en bloc*, nýbrž jednotlivě ve vztahu k oběma bodům žádosti, případně aplikovat odlišnou výlukou z práva na informace nebo informace poskytnout. Úřad rovněž zmínil, že bude též namístě hlouběji vysvětlit kontext daného případu.

[3] Povinný subjekt posléze ve věci vydal rozhodnutí ze dne 5. 11. 2024, č. j. 01.35-000064/24-0007, jímž žadatelčinu žádost odmítl s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 a § 11 odst. 3 InfZ a na ustanovení § 21 odst. 9 písm. b) a § 35b zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ZA“). K tomu nejprve obsáhle vysvětlil okolnosti žadatelkou dotazovaného řešení stížnosti na advokáta. Přitom mimo jiné upřesnil, že žadatelka byla podatelem předmětné stížnosti na advokáta vedené pod sp. zn. S-116/2024 a že dotazovaná advokátka byla osobou, na niž si žadatelka stěžovala. Žadatelka tudíž disponovala finálním výstupem provedeného šetření. Dále uvedl, že vyřizování žadatelčiny stížnosti na advokátku probíhalo dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA, že k zahájení kárného řízení by došlo teprve tehdy, pokud by stížnost byla kontrolní radou ČAK shledána důvodnou, a že se v případě posouzení žadatelčiny stížnosti kontrolní radou ČAK nejednalo o řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), resp. že stížnost nebyla vyřízena správním rozhodnutím. Povinný subjekt uvedl, se v případě výkonu kontroly jednání advokátů, tj. posouzení, resp. prověření stížností vyčteného jednání advokáta, jedná o výkon veřejné správy ČAK. Považoval však odkaz na ustanovení § 2 odst. 5 InfZ za přílehlavý, načež implikoval, že má za to, že je povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 2 InfZ, který informace poskytuje pouze v rozsahu jeho „rozhodovací činnosti“. Výsledkem provedené kontroly však nebylo rozhodnutí, resp. ČAK při něm neprováděla „rozhodovací činnost“ ve smyslu vydání autoritativního nebo správního rozhodnutí. Teprve v případě shledání stížnosti důvodnou, podání kárné žaloby a zahájení kárného řízení je vydáno autoritativní kárné rozhodnutí.

Povinný subjekt nadnesl, že „je proto docela dost dobře možné, že vzhledem k nynějšímu vztahu ust. § 2 odst. 2 a § 2 odst. 5 zákona o SPI, nemá Komora jako povinný subjekt poskytovat informace o výsledku kontrolního přezkumu podaných stížností žadatelům vůbec. Zatím ovšem v uvažování Komory převažuje, že i kontrolní přezkum podaných stížností je výkonem veřejné správy, protože jediné a pouze Česká advokátní komora je oprávněna, a ano, i povinna, provést prověření podané stížnosti – zde viz ust. § 2 odst. 5 zákona SPI, ale pokud nerozhoduje – viz ust. § 2 odst. 2 zákona SPI, tak již jen proto by onen "finální výstup", tj. sdělení (dopis) stěžovateli o výsledku posouzení stížnosti (důvodná – nedůvodná), neměla v režimu zákona o SPI jako informaci poskytovat nikomu (třetí osobě)“. To povinný subjekt dovozoval především ze znění ustanovení § 2 odst. 2 InfZ, resp. z toho, že informační povinnost povinných subjektů dle tohoto ustanovení se vztahuje pouze k jejich svěřené rozhodovací činnosti, přičemž pakliže stížnost na advokáta není shledána důvodnou, toto řízení není ukončeno rozhodnutím, resp. „autoritativním závěrem“ a dle povinného subjektu by tak bylo namístě aplikovat ustanovení § 2 odst. 5 InfZ. K tomu povinný subjekt dále uvedl: „Není proto sporu o tom, že povaha přípisů, kterým profesní komora sděluje stěžovateli, že neshledala jeho stížnost na konkrétního člena důvodnou, není rozhodnutím dle § 65 s.ř.s., nýbrž sdělením dle úpravy dané Správním řádem (návěta před ust. § 154 SŘ a znění samotného § 154 SŘ)“. Povinný subjekt dále odkázal na závěr Úřadu uvedený v jeho předchozím rozhodnutí, že důvody pro podání žádosti lze zjišťovat a brát v úvahu jen ve specifických situacích. Poté Úřad vyzval, aby si od žadatelky vyžádal sdělení jejích důvodů pro podání žádosti, načež rozvedl žadatelčiny „zastřené“ důvody pro podání žádosti. Povinný subjekt dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 As 79/2018-19, k čemuž uvedl, že z úřední povinnosti je nezbytné žadatelku označovat jako spolek. K tomu dále uvedl: „Odvolací orgán (dle názoru povinného subjektu) by se měl skutečnému důvodu podání žádosti žadatelkou věnovat, protože nelze vyloučit, že žadatelka sledovala zcela jiný cíl (důvod) ve stížnostním přezkumu a nyní při vyřizování žádosti dle zákona SPI, totiž nikoli osobu advokátky, nýbrž činnost bohulibých veřejnosti skutečně prospěšných organizací“. Povinný subjekt se posléze věnoval důvodům pro odmítnutí žádosti. K tomu uvedl, že má žadatelčinu žádost za šikanózní, to ovšem nebyl důvod pro odmítnutí žádosti. Povinný subjekt dále uvedl, z čeho vycházel při posuzování žadatelčiny stížnosti na advokáta. Povinný subjekt dále popsal, jakým způsobem informace požadované pod body č. 1) a 2) žádosti dle jeho mínění splňovaly podmínky pro úspěšnou aplikaci ustanovení § 11 odst. 3 InfZ.

[4] Žadatelka proti rozhodnutí povinného subjektu brojila dne 5. 11. 2024 odvoláním podaným prostřednictvím datové zprávy, v němž namítala, že přípravné úkony nejsou dle jejího mínění činnostmi kontrolní, dozorovou, dohledovou či obdobnou, resp. že ČAK toto tvrdí bez důkazu či odůvodnění. Dále uvedl, že má za to, že: „Ochrana osobních údajů advokátky se vztahuje pouze na osobní apod. údaje, nikoli na celé dokumenty, v nichž lze chráněné údaje anonymizovat. Povinnost mlčenlivosti dle § 21 odst. 9 písm. b) zákona o advokacii se týká jen skutečností, o nichž se advokát (zde člen orgánu Komory) dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb, nikoli skutečností, o nichž se dozvěděl v souvislosti s vyřizováním (posuzováním) stížností. Vyřizování stížností na advokáty není poskytováním právních služeb“. Dle žadatelky povinný subjekt neprokázal splnění dvou ze tří podmínek nutných pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 3 InfZ.

[5] Povinný subjekt neshledal důvod pro vyhovění žadatelčině odvolání postupem dle § 87 správního řádu, formou autoremedury, a proto jej dne 25. 11. 2024 postoupil Úřadu včetně svého stanoviska a spisového materiálu.

[6] Žadatelka posléze dne 9. 12. 2024 požádala o opatření proti nečinnosti Úřadu při vyřizování jejího odvolání.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[7] Vzhledem k tomu, že se Úřad otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení v předmětné věci zabýval již v rozhodnutí ze 21. 10. 2024 pod č. j. UOOU-04604/24-2, na tomto místě na své výše uvedené rozhodnutí odkazuje.

III.

Věcné posouzení odvolání

[8] Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu platí, že správní orgán ve výrokové části rozhodnutí uvede mimo jiné řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Za splnění této povinnosti se považuje i uvedení právních ustanovení v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57). Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede právní ustanovení, která jsou pro výrok rozhodná, je třeba posoudit závažnost takového pochybení. Nelze vyloučit ani takový postup, který neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části kompenzuje interpretací rozhodnutí.

[9] Povinný subjekt ve výroku napadeného rozhodnutí nad rámec procesněprávního ustanovení, na jehož základě byla žádost odmítnuta (tj. § 15 odst. 1 InfZ), a aplikované hmotněprávní výluky z práva na informace (tj. § 11 odst. 3 InfZ), odkázal též na ustanovení § 21 odst. 9 písm. b) ZA (tj. povinnost mlčenlivosti) a § 35b ZA (tj. zahlazení). Tato ustanovení byla ve výroku uvedena nad rámec aplikovaných hmotně a procesněprávních norem, resp. žádost podle nich nebyla odmítána. Aplikace ustanovení § 21 odst. 9 písm. b) ZA přitom byla vysvětlena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zatímco ustanovení § 35b ZA nebylo pro projednávaný případ relevantní. Nebylo proto nezbytné tato ustanovení ve výroku uvádět, jelikož se v případě ustanovení § 21 odst. 9 písm. b) ZA jednalo pouze o podpůrné ustanovení s aplikovanou výlukou související a v případě ustanovení § 35b ZA o ustanovení, které s projednávanou věcí vůbec nesouviselo. Odkaz ve výroku na nadbytečná ustanovení činí rozhodnutí v nejlepším případě nepřehledným, v nejhorším vnitřně rozporným, což může vést k jeho nepřezkoumatelnosti. S přihlédnutím k této skutečnosti Úřad v zájmu přehlednosti přistoupil k formální změně výroku napadeného rozhodnutí a nadbytečná ustanovení ZA z něj vypustil.

[10] Dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že v případě, kdy odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění. Dle recentní judikatury by změna rozhodnutí měla být odvolacím orgánem vždy preferována před zrušením rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání, pokud jsou k tomu splněny zákonné předpoklady (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Úřad tak nahradil část výroku napadeného rozhodnutí svým rozhodnutím. Tato změna nemá dle názoru Úřadu právní dopad na poměry žadatelky (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 6/2013-33), zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žadatelka se proti rozhodnutí povinného subjektu odvolala. Tímto postupem tedy nebyla

následně zkrácena na svých právech. Změnou výroku nedošlo k vytvoření tzv. překvapivého rozhodnutí, které by bylo v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03).

[11] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje. Není v něm sice výslovně zmíněno, čeho se žadatelka domáhá, z jeho kontextu však vyplývá, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Není v něm sice ani zmíněno, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno, v takovém případě však lze předpokládat, že se odvolání vztahuje k rozhodnutí jako k celku.

[12] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

[13] Odvolání je důvodné pouze zčásti.

Právní rámec

[14] Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) *lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*

[15] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny *jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*

[16] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[17] Dle ustanovení § 11 odst. 3 InfZ *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*

[18] Dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*

[19] Dle ustanovení § 2 odst. 5 InfZ *profesní samosprávné komory poskytují podle tohoto zákona pouze informace vztahující se k výkonu veřejné správy, který jim byl svěřen zákonem.*

[20] Dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA *má-li v kárném řízení vystupovat jako kárný žalobce předseda kontrolní rady, je oprávněn pověřit jiného advokáta po dohodě s ním provedením přípravných úkonů potřebných k prověření, zda došlo ke kárnému provinění; takto pověřený advokát má, pokud jde o písemnosti a jiné dokumenty advokátů, oprávnění člena kontrolní rady podle § 46 odst. 4 věty druhé.*

[21] Dle ustanovení § 21 odst. 9 písm. b) ZA *povinnost mlčenlivosti v rozsahu stanoveném v odstavcích 1 až 8 se vztahuje obdobně i na členy orgánů Komory a její zaměstnance, jakož*

i na všechny osoby, které se účastní správního řízení podle § 55 nebo kárného řízení, včetně advokátů pověřených předsedou kontrolní rady provedením přípravných úkonů k prověření, zda došlo ke kárnému provinění (§ 33 odst. 3).

[22] Podle § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

[23] Z judikatury správních soudů k tomuto ustanovení jednoznačně plyne, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo v předmětné věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).

[24] Povinnost správních orgánů řádně odůvodňovat svá rozhodnutí neslouží pouze potřebám přezkumu ze strany nadřízených orgánů či soudů. Odůvodnění slouží především účastníkům řízení, kterým umožňuje náležitě formulovat jejich námitky. Zásadně přitom platí, že z rozhodnutí musí být patrný myšlenkový postup správního orgánu, musí v něm být uvedeny všechny stěžejní argumenty a zhodnocení podkladů rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Do správního spisu je přitom nutno založit listiny a další podklady rozhodnutí, ze kterých povinný subjekt učinil skutková zjištění.

K ustanovení § 11 odst. 3 InfZ:

[25] Toto ustanovení představuje speciální úpravu ve vztahu k ustanovení § 19 InfZ prolamujícímu v obecné rovině povahu povinnosti mlčenlivosti jakožto zvláštního důvodu pro neposkytnutí informace. Dle ustanovení § 19 InfZ *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*

[26] Podmínkou aplikovatelnosti ustanovení § 11 odst. 3 InfZ je kromě souvislosti s kontrolní a obdobnou činností povinného subjektu skutečnost, že požadované informace byly povinným subjektem získány od třetí osoby; naopak není možno odmítnout poskytnutí informací pramenících z vlastní činnosti povinného subjektu.

[27] Je vhodné poukázat i na fakt, že v mnohých případech mohou být požadované informace chráněny nezávisle na povinnosti mlčenlivosti kontrolujících subjektů ve speciálním režimu, např. jako osobní údaje, obchodní tajemství, utajované informace apod.; takové informace proto nebudou chráněny a žadateli odepřeny s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 InfZ, nýbrž na základě speciální právní úpravy, upravující ochranu příslušných informací.

[28] Charakteristika činností povinných subjektů, v jejichž rámci dochází k získávání informací dle ustanovení § 11 odst. 3 InfZ, je svou dikcí do jisté míry otevřená. V obecné

rovině lze říci, že půjde o takové činnosti, které povinný subjekt vykonává v rámci svého vrchnostenského postavení a jejichž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 528-531).

[29] Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2024, č. j. 3 A 141/2021-53, uvedl: „Z § 11 odst. 3 InfZ vyplývají tři podmínky, které musí být kumulativně splněny pro odepření požadovaných informací ze strany povinného subjektu: (i.) informace musí být získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, (ii.) tyto informace získal povinný subjekt od třetí osoby a (iii.) na tyto informace se vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním či zneužitím. [...] Zákon hovoří o kontrolní, dozorové, dohledové a jiné obdobné činnosti, čímž zřejmě reaguje na různou terminologii užívanou napříč předpisy správního práva. V teorii jsou tyto činnosti označovány souhrnně jako správní dozor. "Správním dozorem rozumíme činnost k tomu určených vykonavatelů veřejné správy při výkonu jejich zákonem stanovené působnosti vůči nepodřízeným osobám, spočívající v pozorování určité činnosti nebo stavu, jeho hodnocení a porovnávání se stavem žádoucím podle určených hodnotových kritérií a v případě potřeby užití opatření směřující k nápravě zjištěného vadného stavu" (...). Ve smyslu § 11 odst. 3 InfZ tedy půjde o činnosti, které povinný subjekt vykonává "v rámci svého vrchnostenského postavení a jejichž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry" (...) Ačkoli je výčet činností povinných subjektů podle § 11 odst. 3 InfZ vymezen demonstrativně, nezahrnuje jakoukoli činnost povinného subjektu vykonávanou na základě zvláštního zákona, ale pouze takové činnosti, které svým charakterem odpovídají zákonnému vymezení jakožto kontrolní činnosti“.

[30] Přestože tak zákon výslovně nestanoví, není možné odepřít poskytnutí informací, které žádostí oslovený povinný subjekt sice získal od třetí osoby při plnění kontrolní či obdobné činnosti, pokud tato třetí osoba je sama povinným subjektem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 66/2013-25, či FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 529).

[31] V této souvislosti Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl: „Dle stávající doktríny totiž platí, že ust. § 11 odst. 3 se nevztahuje na situace, je-li třetí osoba, od níž jsou v rámci kontrolní činnosti povinného subjektu získány informace, rovněž subjektem povinným, jak jej vymezuje § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Opačný závěr by byl v rozporu s účelem a smyslem právní úpravy poskytování informací, neboť disponují-li dva povinné subjekty stejnými informacemi, je nepochybně bezvýznamné, na který z nich se žadatel obrátí se žádostí o jejich poskytnutí“.

[32] Za informace, které vznikly v souvislosti s výkonem kontrolní a obdobné činnosti vlastní činností povinného subjektu, je třeba považovat zejména samotné výsledky této činnosti, tj. kontrolní závěry vtělené zpravidla do protokolu či obdobného dokumentu.

[33] K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014–28, v němž je konstatováno: „Samotné kontrolní závěry obsažené v protokolu o kontrole [...] je nutné považovat za informace vzniklé činností povinného subjektu při provádění kontroly, ačkoli nepochybně tyto závěry vycházejí z informací a podkladů získaných právě v rámci kontrolní činnosti. [...] Nejvyšší správní soud k uvedenému závěru dále uvádí, že nelze obecně považovat všechna zjištění uvedená

v kontrolních protokolech, která jsou výsledky činnosti povinných subjektů a na která se nevztahuje výjimka v § 11 odst. 3 věty první zákona o svobodném přístupu k informacím, za informace, které je nutno žadateli poskytnout. Každou situaci je třeba posuzovat individuálně při zohlednění skutečnosti, zdali některé informace mohou být chráněny i dalšími výjimkami z práva na poskytování informací.“

[34] Z uvedených premis vycházel Úřad při posuzování předmětné věci.

Aplikace na předmětný případ

[35] Zaprvé, Úřad si je vědom toho, že povinnému subjektu uložil, aby hlouběji osvětlil kontext projednávané věci, jelikož nebyl Úřadu na rozdíl od povinného subjektu a žadatelky znám. Na druhou stranu je však potřeba zdůraznit, že obsahem správního rozhodnutí by měly být pouze skutečnosti relevantní pro rozhodovanou věc. Pakliže povinný subjekt zamýšlel k žadatelčině věci, nad rámec shrnutí skutkových okolností případu nezbytných pro posouzení věci, doplnit kontext jdoucí nad rámec skutečností rozhodných pro vyřízení žádosti, mohl tak učinit v předkládací zprávě, nikoliv v samotném rozhodnutí. Respektive, pakliže měl povinný subjekt zato, že některé jeho úvahy nebyly pro řízení o žadatelčině žádosti významné, logicky v něm nemusely být uvedeny. Pro takové účely slouží předkládací zpráva dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu.

[36] Je rovněž potřeba zdůraznit, že nebylo potřeba ani namíste do hloubky zkoumat žadatelčinu povahu jakožto „spolku“ či „odborové organizace“. Skutečná povaha žadatelky nemá pro nyní projednávanou věc jakýkoliv význam. Žádost o informace může případně podat žadatel i pod smyšlenou identitou; problematickou se identifikace žadatelů reálně stává teprve při přechodu do režimu správního řízení. Pakliže povinný subjekt považoval za nezbytné upřesnit skutečnou povahu žadatelky, měl ji v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. a) InfZ vyzvat k doplnění žádosti. To ovšem dle Úřadu vzhledem k žadatelkou poskytnutým údajům naplňujících dikci ustanovení § 14 InfZ nebylo namíste. To, zda žadatelka je či není ve skutečnosti „odborovou organizací“, když se tak označuje, není předmětem řízení o žádosti dle InfZ. Relevantní pro zmíněné řízení je pouze to, zda byla pro účely řízení dle InfZ a správního řádu žadatelka dostatečně identifikována, což v tomto případě prokazatelně byla.

[37] Rovněž nebylo namíste zkoumat žadatelčiny důvody pro podání žádosti, jak povinný subjekt ve svém rozhodnutí po Úřadu požaduje (opět, takový požadavek mohl a měl být vysloven v předkládací zprávě, nikoliv v samotném rozhodnutí). Úřad povinný subjekt již ve svém přechozím rozhodnutí upozornil, že zkoumání motivace a účelu žadatelčiny žádosti v projednávaném případě nebylo namíste. Důvody pro podání žádosti lze zkoumat jen ve specifických případech, jinak k nim nelze z povahy věci přihlížet. Takovými situacemi může být např. nutnost provedení testu veřejného zájmu při aplikaci ustanovení § 8b InfZ, nebo např. prokázání šikanózního jednání žadatele při aplikaci ustanovení § 11a InfZ (ten však v tomto případě nebyl aplikován). V nyní projednávané věci se nejedná o případ, v němž by bylo lze nebo namíste zkoumat žadatelčiny důvody pro podání žádosti, pouze to, zda lze požadované informace žadatelce poskytnout či nikoliv.

[38] Úřad dále podotýká, že ve svých rozhodnutích adresovaných povinnému subjektu již několikrát zdůraznil, že **ČAK je veřejnou institucí, tj. povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ**, nikoliv dle ustanovení § 2 odst. 2 InfZ (což potvrdil též Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2023, č. j. 5 A 73/2020-42). Oproti „běžným“ veřejným institucím má pouze v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 InfZ omezenou informační povinnost. Povinný subjekt přesto v napadeném rozhodnutí naznačuje, že je povinným

subjektem dle ustanovení § 2 odst. 2 InfZ a dovozuje z toho důsledky, které nelze aprobovat, jelikož jsou založeny na tomto objektivně nesprávném předpokladu. Tudíž veškeré polemiky vyslovené v napadeném rozhodnutí, související s objektivně nesprávnou domněnkou povinného subjektu o jeho povaze jakožto povinného subjektu dle ustanovení § 2 odst. 2 InfZ, jsou ze své podstaty nesprávné a nelze k nim přihlížet.

[39] S tím souvisí též tvrzení povinného subjektu ohledně potenciální případnosti aplikace ustanovení § 2 odst. 5 InfZ. K tomu je třeba konstatovat, že Úřad již ve svém předchozím rozhodnutí aplikaci zmíněného ustanovení InfZ na nyní projednávaný případ vyloučil. Povinný subjekt totiž již ve svém prvním rozhodnutí konstatoval: *„Povinný subjekt při posuzování požadovaných informací konstatuje, že žadatelkou požadovaná informace sice směřuje na informace vztahující se k výkonu veřejné správy, který byl Komoře svěřen zákonem, současně však žadatelka v režimu zákona o SPI žádá shora uvedeným podáním od Komory jako povinného subjektu dle zákona o SPI poskytnout informace, které nevznikly jeho činností a které se týkají průběhu kontrolní činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím“*.

[40] Současně, předběžné šetření, v němž podle informací obsažených v napadeném rozhodnutí proces vyřizování žadatelčiny stížnosti na advokáta probíhal a také skončil, je procesem dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA, který v souladu s ustanovením § 46 odst. 4 ZA vykonává kontrolní rada ČAK. Dle tvrzení povinného subjektu se nejedná o správní řízení. Jedná se o kontrolní přezkum, kdy kárná pravomoc ČAK je iniciována teprve tehdy, pokud je stížnost shledána důvodnou. Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvedl, že má za to, že i v případě kontrolní činnosti kontrolní rady se jedná o výkon veřejné správy ČAK, ovšem že přípisy, jimiž ČAK sděluje stěžovateli, že neshledala jeho stížnost na advokáta důvodnou, nejsou rozhodnutím dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, nýbrž sdělením dle ustanovení § 154 správního řádu.

[41] Z toho povinný subjekt dovozoval, na základě mylného předpokladu, že je povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 2 InfZ, jež poskytují informace pouze v rozsahu jejich svěřené „rozhodovací činnosti“, že jelikož „finálním výstupem“ onoho „předběžného šetření“ v dotazovaném případě nebylo „správní rozhodnutí“, pouze písemnost dle ustanovení § 154 správního řádu, nejednalo se o „rozhodovací činnost“ ČAK ve smyslu vydání „autoritativního“ nebo „správního“ rozhodnutí. Za uvedených předpokladů by dle povinného subjektu potenciálně bylo lze ustanovení § 2 odst. 5 InfZ aplikovat.

[42] Ovšem, jak bylo vysvětleno výše, ČAK není povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 2 InfZ, nýbrž veřejnou institucí dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ s informační povinností omezenou ustanovením § 2 odst. 5 InfZ. Výše popsanou úvahu povinného subjektu proto nelze aprobovat.

[43] Jen okrajem lze zmínit, že i pakliže se v případě „předběžného šetření“ dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA nejedná o „formální“ správní řízení ve smyslu části druhé správního řádu, pakliže je jeho výsledkem písemnost dle ustanovení § 154 správního řádu, jak tvrdí povinný subjekt, nelze konstatovat, že se o „řízení“ dle správního řádu vůbec nejedná. Tato distinkce však není pro určení, zda lze aplikovat ustanovení § 2 odst. 5 InfZ na kontrolní činnost kontrolní rady ČAK spočívající „předběžném šetření“ dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA, jejímž výsledkem je závěr o tom, že stížnost na advokáta není důvodná, stěžejní. Ustanovení § 2 odst. 5 InfZ totiž nerozlišuje, zda se informační povinnost profesních samosprávných komor vztahuje specificky na „správní řízení“, jejichž výsledkem je „správní rozhodnutí“, či nikoliv.

Dle ustanovení § 2 odst. 5 InfZ *profesní samosprávné komory poskytují podle tohoto zákona pouze informace vztahující se k výkonu veřejné správy, který jim byl svěřen zákonem.*

[44] Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se v případě výkonu kontroly jednání advokátů, tj. posouzení, resp. prověření stížností vyčteného jednání advokáta, jedná o výkon veřejné správy ČAK a že i kontrolní přezkum podaných stížností je výkonem veřejné správy, protože jediné a pouze ČAK je oprávněna a povinna prověřit podané stížnosti. Proces „předběžného šetření“ dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA se logicky bude bez ohledu na jeho výsledek k této kontrolní činnosti, resp. k tomuto výkonu veřejné správy ČAK, vztahovat. V pochybnostech lze mít rovněž za to, že se ono „předběžné šetření“ dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA přinejmenším „vztahuje k“, resp. „souvisí s“ kárnou působností ČAK, která na jeho základě může být iniciována, přičemž kárnou působnost lze jednoznačně označit za výkon veřejné správy ČAK a nelze ji z infomační povinnosti vyloučit.

[45] Dle Úřadu tudíž v projednávané věci není ani nebylo namístě ustanovení § 2 odst. 5 InfZ uplatnit.

K bodu č. 1) žádosti:

[46] Žadatelka požadovala sdělit: „V čj.: S-116/2024-0009 uvádíte: "V případě Vaší stížnosti jsme měli k dispozici vedle Vámi zaslané stížnosti také podrobné vyjádření advokátky [redacted] ..." 1) Žádáme o zmíněné vyjádření.“

[47] Povinný subjekt vysvětlil, že má za to, že kontrolní působnost kontrolní rady ČAK je výkonem veřejné správy a nelze na ni tudíž uplatnit ustanovení § 2 odst. 5 InfZ. Dále ve svém rozhodnutí upřesnil, že žadatelka byla osobou, která podala dotazovanou stížnost na advokáta, že dotazovaná advokátka byla osobou, na niž byla stížnost podána, a že dotazované vyjádření advokátky bylo podáno v souvislosti s vyřizováním žadatelčiny stížnosti na dotazovanou advokátku. Rovněž uvedl, že žadatelka disponuje finálním výstupem provedeného šetření. Tuto skutečnost žadatelka ve svém odvolání nepopřela. Z okolností případu současně vyplývá, že požadované vyjádření advokátky jako takové nebylo součástí „finálního výstupu“ předběžného šetření dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA.

[48] Úřad jen okrajem podotýká, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí přislíbil, že do spisu vloží onen „finální výstup“ ve věci vyřizování stížnosti na advokátku, to však ve finále neučinil.

[49] Povinný subjekt žádost v bodu č. 1) odmítl s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 InfZ. Žadatelka ve svém odvolání namítá, že dle jeho mínění nebylo dostatečně prokázáno splnění nezbytných náležitostí pro úspěšnou aplikaci zmíněného ustanovení InfZ.

[50] Povinný subjekt nejprve zkoumal, zda byla požadovaná informace získána povinným subjektem v rámci jeho kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti. K tomu uvedl, že nebude zabíhat do podrobností, zda se v posuzování stížností na advokáty jedná specificky o činnost „kontrolní“, „dozorovou“ nebo „dohledovou“, jelikož se jedná o otázku „právně filosofickou“. K tomu uvedl: „*důležité je, že činnost kontrolní rady bude činností kontrolní, případně dohledovou, případně dozorovou, ale vždy obdobnou činnosti kontrolní, dozorové či dohledové*“. Žadatelka se s těmito závěry neztotožnila, resp. neměla za to, že by se v případě projednávání stížnosti na advokáta jednalo o kontrolní dozorovou, dohledovou či obdobnou činnost ČAK, k čemuž analogicky odkázala na ustanovení § 175 správního řádu, kontrolní řád a definici správního dozoru.

[51] Dle komentáře k InfZ (zvýraznění doplněno Úřadem): „*Charakteristika činností povinných subjektů, v rámci nichž dochází k získávání informací dle komentovaného ustanovení, je svou dikcí do jisté míry "otevřená" (...). V obecné rovině lze říci, že půjde o takové činnosti, které povinný subjekt vykonává v rámci svého vrchnostenského postavení a jejichž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry.* Spornou otázkou může být, do jaké míry lze pod komentované ustanovení zařadit některá specifická správní řízení, např. řízení o uložení sankcí či řízení o odstranění závadného stavu (tedy řízení typicky zahajovaná z úřední povinnosti a mnohdy právě na základě kontrolních zjištění). Jelikož komentované ustanovení omezuje svou aplikaci výlučně na "kontrolní" (ve výše naznačeném širokém smyslu) předpisy, nelze jej zřejmě na uvedená správní řízení vztahovat (...) a odepřít poskytnutí informací, získaných od třetích osob (až) v rámci těchto řízení; naproti tomu by nic nemělo bránit odmítnutí žádosti, pokud jde o informace vycházející již z předchozích kontrolních zjištění a spadajících do hypotézy komentovaného ustanovení“ (cit. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 531–532).

[52] Úřad má za to, že bez ohledu na jeho procesní povahu a výsledek odpovídá „předběžné šetření“ dle ustanovení § 33 odst. 3 SŘ výše zvýrazněné široké definici činností spadajících pod ustanovení § 11 odst. 3 InfZ. Kontrolní činnost kontrolní rady ČAK je, jak její označení napovídá, „kontrolní činností“, již lze podřadit pod ustanovení § 11 odst. 3 InfZ, prováděnou vůči advokátům, jejímž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry (tj. případné podání kárné žaloby na advokáta). Jak již bylo vysvětleno výše, povinný subjekt má za to, že kontrolní činnost kontrolní rady ČAK, pod níž lze ono „předběžné šetření“ stížností na advokáty dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA podřadit, je výkonem veřejné správy. Jedná se tak o činnost dle ustanovení § 11 odst. 3 InfZ, a to ve smyslu „kontrolní“ nebo přinejmenším jí „obdobné“ činnosti.

[53] To, zda se v případě stížnosti dle ustanovení § 175 správního řádu jedná o institut podřaditelný pod ustanovení § 11 odst. 3 InfZ či nikoliv, není pro toto odvolací řízení stěžejní, jelikož se netýká takové stížnosti, nýbrž stížnosti na advokáta, která je z povahy věci institutem odlišným. Tyto instituty a jejich procesní režim tak nelze z povahy věci účinně srovnávat.

[54] **Tato žadatelčina odvolací námitka tudíž není důvodná.**

[55] Povinný subjekt dále zkoumal, zda požadovanou informaci získal povinný subjekt od třetí osoby, která sama není povinným subjektem. Žadatelka tuto skutečnost ve svém odvolání nenapadala.

[56] Úřad již v minulosti dovodil, že advokáty lze obecně považovat za osoby soukromého práva. Veřejně činnou osobou dle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ může být advokát pouze ve specifických situacích, např. tehdy, pokud je členem kárného senátu (a žádost o informace se týká této jeho činnosti), nebo v případě jeho účasti z pozice právního zástupce v konkrétním soudním či jiném řízení (a opět, žádost o informace se týká této jeho činnosti). Povinným subjektem dle InfZ advokát není v žádném myslitelném případě.

[57] Povinný subjekt dále zkoumal, zda se na požadovanou informaci vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící ji před zveřejněním či zneužitím, a dospěl k závěru, že se na ni vztahuje ustanovení § 21 odst. 9 písm. b) ZA. Žadatel ve svém odvolání namítal, že zmíněné ustanovení a povinnost mlčenlivosti „se týká jen skutečností, o nichž se advokát

(zde člen orgánu Komory) dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb, nikoli skutečností, o nichž se dozvěděl v souvislosti s vyřizováním (posuzováním) stížnosti. Vyřizování stížnosti na advokáty není poskytováním právních služeb“. Rovněž uvedl, že ochranu osobních údajů advokátky by bylo lze uplatnit pouze v rozsahu znečistnění jejích osobních údajů, nikoliv ve vztahu k celému dokumentu.

[58] K tvrzení povinného subjektu a žadatelky ohledně ochrany osobních údajů advokátky se Úřad nebude vyjadřovat, jelikož se nejednalo o výluky z práva na informace uplatněnou na nyní projednávaný případ.

[59] S žadatelčiným tvrzením ohledně aplikovatelnosti advokátní mlčenlivosti „výhradně“ na informace, s nimiž se advokát seznámil při poskytování právních služeb, se nelze ztotožnit. Dle ustanovení § 21 odst. 9 odst. b) ZA *povinnost mlčenlivosti v rozsahu stanoveném v odstavcích 1 až 8 se vztahuje **obdobně** i na členy orgánů Komory a její zaměstnance, jakož i na všechny osoby, které se účastní správního řízení podle § 55 nebo kárného řízení, včetně advokátů pověřených předsedou kontrolní rady provedením přípravných úkonů k prověření, zda došlo ke kárnému provinění (§ 33 odst. 3)*. Povinnost mlčenlivosti dle zmíněného ustanovení se tudíž netýká výlučně informací, které se advokát dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb, nýbrž obdobně i na úkony provedené dle ustanovení § 33 odst. 3 ZA.

[60] Dle ustanovení § 21 odst. 10 ZA *členové orgánů Komory, její zaměstnanci a advokáti pověřeni předsedou kontrolní rady provedením přípravných úkonů k prověření, zda došlo ke kárnému provinění, nejsou vázáni povinností mlčenlivosti podle odstavce 9 v rozsahu nezbytném pro řízení před soudem ve věcech uvedených v odstavci 4 části věty za středníkem. Členové orgánů Komory a její zaměstnanci nejsou dále vázáni povinností mlčenlivosti v rozsahu nezbytném ke splnění informační povinnosti podle § 10 odst. 2 až 4, § 35d a § 35r odst. 1, 2 a 4*. Tuto výjimku nelze dle Úřadu v tomto případě (tj. v případě řízení o žádosti dle InfZ) aplikovat, jelikož se nejedná o řízení před soudem či informování o zahájení a výsledku kárného řízení či o pozastavení výkonu advokacie.

[61] **Ani tato žadatelova odvolací námitka tudíž není důvodná.**

[62] Úřad má tudíž za to, že povinný subjekt postupoval správně, když žadateli odmítl zpřístupnit informace požadované pod bodem č. 1) žádosti.

K bodu č. 2) žádosti:

[63] Bez ohledu na odmítnutí žádosti a na odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozsahu bodu č. 2) žádosti Úřadu nezbyvá než konstatovat, že informace požadované pod bodem č. 2) žádosti povinný subjekt ve svém rozhodnutí žadateli objektivně poskytl.

[64] Žadatel požadoval sdělit: *"Tvrzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost nebyla ani jinak zjištěna." 2) Žádáme o informaci jak přesně ČAK jinak (než z vyjádření advokátky) zjišťovala tvrzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost, tedy jaké úkony v tomto smyslu ČAK provedla a s jakými výsledky"*.

[65] K tomu povinný subjekt ve svém rozhodnutí uvedl: *„Komora totiž žadatelce jako stěžovatelce v právě uvedeném "finálním výstupu", tj. charakterem ve sdělení dle § 154 SŘ, z čeho při posouzení stížnosti vycházela: 1. z obsahu stížnosti stěžovatelky, 2. z nedoložených tvrzení stěžovatelky obsažených ve stížnosti, 3. z obsahu vyjádření advokátky ke stížnosti stěžovatelky, 4. z doložených tvrzení advokátky obsažených v jejím vyjádření (o tom, že nevykonává advokacii, nýbrž závislou činnost v rámci pracovněprávního vztahu),*

a 5. konstatovala, že "ani jinak nebyla tvrzení uvedená ve stížnosti a jejich důvodnost zjištěna" (tím dala najevo, že ani ze své úřední činnosti Komora nemá k dispozici jinak neprokázaná tvrzení stěžovatelky obsažená v její stížnosti). Jakkoli je pro žadatelku zřejmě těžko představitelné, že Komoře MUSÍ postačovat k posouzení stížnosti (jako důvodné či jako nedůvodné) právě obsah stížnosti a její případné přílohy a obsah vyjádření ke stížnosti, je-li podáno, a jeho přílohy, tak Komora takového zodpovědného závěru schopna je a být musí" a „protože i negativní informace je informací, je zřejmé, že kontrolní rada zjišťovala (ve smyslu ověřovala) tvrzení stěžovatelky z obsahu její stížnosti, a skutečnost, že pro ověření svého či svých tvrzení stěžovatelka Komoře ničeho nenabídla, na tom nic nemůže změnit“.

[66] Z výše uvedeného vyplývá, že povinný subjekt při posuzování žadatelčiny stížnosti vycházel z výše uvedeného a z informací, které jsou ČAK dostupné z její úřední činnosti. Výsledek je přitom zřejmý, a to, že žadatelčina stížnost nebyla shledána důvodnou. Tím byl obsah druhého bodu žadatelčiny žádosti vyčerpán a tento tak byl povinným subjektem fakticky zodpovězen.

[67] Jen pro úplnost je třeba konstatovat, že povinný subjekt odůvodnění odmítnutí žádosti vztáhl k důvodům žadatelčiny stížnosti, nikoliv k jejich posouzení a jeho výsledkům. K tomu viz např.: „*důvody stížnosti (nedoložená tvrzení stěžovatelky) byly povinným subjektem získány v rámci jeho kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti. (...) stížnost (s nedoloženými stížnostními důvody) jako požadovanou informaci žadatelkou získal povinný subjekt od třetí osoby (od žadatelky jako stěžovatelky), která sama povinným subjektem není. Závěr o nedůvodnosti stížnosti je obsažen ve sdělení ČAK ze dne 30. 8. 2024, čj. S-116/2024-0009, který již má žadatelka k dispozici a v režimu zákona o SPI ho výslovně poskytnout jako informaci nežádá*“). Jak ovšem povinný subjekt ve svém rozhodnutí několikrát zopakoval, žadatelka nepožadovala sdělit důvody své stížnosti či její obsah obecně, nýbrž požadovala sdělit, jakým způsobem byly skutečnosti v její stížnosti tvrzené povinným subjektem prověřovány a s jakým výsledkem. Odůvodnění odmítnutí bodu č. 2) žádosti se tudíž ve své podstatě nevztahovalo k žadatelčině dotazu, resp. povinný subjekt odmítal zcela jiný požadavek než ten, na nějž se žadatelka dotazovala.

[68] Jelikož byl žadatelčin dotaz vyslovený v bodu č. 2) žádosti již reálně zodpovězen, Úřad nemá za to, že existuje jakýkoliv důvod, proč žadatelce požadované informace neposkytnout. Jelikož žadatelka ve svém odvolání nikterak nespecifikovala, že brojí pouze proti odmítnutí bodu č. 1) žádosti, je třeba mít za to, že brojí proti odmítnutí obou bodů žádosti, přestože její druhý bod byl objektivně v napadeném rozhodnutí zodpovězen. Tedy jelikož povinný subjekt žádost v rozsahu bodu č. 2) zároveň odmítl a zároveň informace poskytl, přičemž žadatelka brojila proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti jako celku, nezbylo Úřadu než ve věci fakticky rozhodnout, přestože žadatelčině žádosti v rozsahu bodu č. 2) již fakticky bylo vyhověno.

[69] **V rozsahu odmítnutí bodu č. 2) žádosti tudíž Úřadu s ohledem na nastalou procesní situaci nezbylo než vydat informační příkaz, aby povinný subjekt požadované informace žadatelce poskytl „znovu“, přestože tak již reálně učinil.**

IV. Závěr

[70] Úřad po posouzení napadeného rozhodnutí, souvisejícího správního spisu a postupu, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nemá pochybnosti o právním a skutkovém stavu věci.

[71] Úřad shledal, že povinný subjekt postupoval při odmítnutí bodu č. 1) žádosti správně, když žadateli odmítl zpřístupnit informace požadované pod tímto bodem. Vzhledem k tomu, že výrok odmítající daný bod žádosti byl stran uvedených právních ustanovení nepřesný, přistoupil Úřad v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) InfZ k jeho změně, a to výrokem I. tohoto rozhodnutí.

[72] Úřad současně dospěl k závěru, že poskytnutí informací požadovaných pod bodem č. 2) žádosti nic nebrání, jelikož již v praxi byly žadatelce sděleny. Úřad proto ve výroku II. napadené rozhodnutí v rozsahu odmítnutí bodu č. 2) žádosti zrušil a řízení zastavil. Ve výroku III. přikázal povinnému subjektu požadované informace pod bodem č. 2) žádosti poskytnout.

[73] Jelikož Úřad tímto rozhodnutím o žadatelčině odvolání rozhodl, přičemž jej vyhodnotil jako zčásti důvodné, o žadatelčině podnětu k opatření proti nečinnosti ze dne 9. 12. 2024 již samostatně nerozhodoval, neboť je zřejmé, že vydáním nynějšího rozhodnutí byla nečinnost Úřadu odstraněna. Ze strany Úřadu by se tak jednalo o ryze formalistický postup.

[74] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 12. prosince 2024

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. [REDACTED]
2. Česká advokátní komora, Národní 118/16, 110 00 Praha 1, IDDS: n69admd